

Arrest

nr. 136 943 van 23 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Fars te zijn en de Iraanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit de stad Teheran. U werkte van 1383 (tussen 21.03.2004 en 20.03.2005) in een studio van de nationale omroep waar u films dubde. In 1385 (tussen 21.03.2006 en 20.03.2007) of 1386 (tussen 21.03.2007 en 20.03.2008) werd het u verboden televisiewerk te doen nadat u problemen kreeg met de Iraanse veiligheidsdiensten omwille van uw kledij en het feit dat u uw baard afschoor. U kreeg er ook problemen met H. M. (...), een collega en informant van de autoriteiten, die u wilde betrekken bij frauduleuze praktijken. U weigerde. Rond die tijd raakte u ook geïnteresseerd in het

protestantisme. Tussen eind 1386 en de zomer van 1388 (tussen 21.03.2009 en 20.03.2010) doorliep u de verplichte militaire dienst. Op de 21ste of 22ste van de derde maand van 1388 (11-12.06.2009) nam u deel aan een betoging het Iraanse regime. U richtte samen met een vennoot een opnamestudio op waar u overdag op legale wijze werkte maar waar 's nachts (illegaal) muziek werd gemaakt. Later maakte u er ook overdag muziek. M. (...) raakte op de hoogte van dit laatste en lichtte de autoriteiten in waarop de studio enkele maanden voor uw vertrek uit Iran verzegeld werd door de politie. Zij lieten een convocatie achter waarop stond dat u zich bij de politie moest melden. U bood zich niet aan. Ondertussen was u onder invloed van een vriendin steeds meer betrokken geraakt bij het protestantisme en woonde u geregeld samenkomsten bij. Twee maanden voor u Iran verliet werd uw vriendin aangehouden. Omwille van haar arrestatie en omdat u via een contactpersoon van uw broer bij Amakyan vernam dat ook u werd gezocht, verliet u twee maanden later Iran. Ongeveer begin november 2011 verliet u Iran en reisde u naar België. Op 14 december 2011 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. U verklaart niet terug te kunnen keren naar Iran omdat u vervolging vreest vanwege uw muzikale activiteiten en omwille van uw interesse in het protestantisme. Ter staving van uw verklaringen legt u een identiteitskaart, een doopcertificaat en een dvd van uw werk voor.

B. Motivering

Er dient echter te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat u begin november 2011 Iran verliet. U preciseerde dat u gedurende 6 dagen in Dubai verbleef. Daarna zou u het vliegtuig naar een onbekende plaats genomen hebben. Na een uur durende rit zou u op 12 december 2011 in Brussel afgezet zijn (verklaring dvz, par. 35 –reisroute). Tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS stelde u niet te weten in welke stad u zich in Europa bevond, maar dat iemand u kwam ophalen en u na anderhalf uur rijden in België afzette (cgvs 07.02.2014, p.3-4). Uw bewering dat u zich niet bewust was waar u zich bevond in de periode tussen uw vertrek uit Dubai en uw aankomst in Brussel is echter bijzonder weinig geloofwaardig. Uit de publiek toegankelijke berichten en foto's die u tijdens deze periode deed verschijnen op uw Facebookpagina blijkt immers dat u in november 2011 in Rotterdam was waar u zich onder meer voor een kerk liet fotograferen, en in december 2011 in Parijs waar u een aantal foto's en ook een video maakte in de omgeving van de Eiffeltoren. Het is bijzonder weinig geloofwaardig dat u er niet van op de hoogte was dat u zich in Frankrijk bevond op het moment dat u de Eiffeltoren bezocht. Temeer daar uit uw Facebookbericht dd. 26.11-01.12.2011 op zijn minst een basiskennis van het Frans blijkt. Uit de hoofding boven uw foto's in Rotterdam (Rotterdam (netherlands) - 2011) blijkt bovendien duidelijk dat u zich bewust was dat u zich in Nederland bevond. Meer opmerkelijk is het feit dat u gedurende minstens enkele weken op Europees grondgebied verbleef vooraleer u zich bij de Belgische asielinstanties aanmeldde en een asielaanvraag indiende. De vaststelling dat u zich minstens sinds november 2011 op Nederlands en Frans grondgebied bevond, daar klaarblijkelijk toeristische uitstappen deed, maar eveneens verzuimde in deze landen een asielaanvraag in te dienen ondermijnt op fundamentele wijze uw verklaringen betreffende uw reis van Iran naar België en bijgevolg ook de ernst en de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees voor vervolging. Van iemand die een daadwerkelijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt, kan immers verwacht worden dat hij zich zo snel mogelijk in veiligheid wenst te brengen en dus ook onmiddellijk de bescherming van de autoriteiten inroept van zodra dit mogelijk is. Dat u enkele weken wenste te wachten en rondreisde alvorens een asielaanvraag bij de Belgische asielinstanties in te dienen strookt hoegenaamd niet met het hebben van een ernstige vrees voor vervolging.

Verder dient opgemerkt te worden dat u uw betrokkenheid bij het maken van illegale muziek in Iran op basis van overtuigende documenten, noch op basis van overtuigende verklaringen aantoonde. Wanneer het CGVS tijdens het tweede gehoor informeert of u bewijzen heeft van uw activiteiten in uw studio verwijst u naar een DVD die u tijdens uw eerste gehoor neerlegde. Gevraagd of u zelf op deze informatiedrager staat stelt u enkel dat uw naam erop vermeld wordt. De loutere vermelding van uw naam op een DVD waarop muziek te horen valt levert allerm minst sluitend bewijs dat u betrokken was bij de productie van door het Iraanse regime niet getolereerde muziek. U stelt tijdens het tweede gehoor tevens dat u eerder documenten heeft neergelegd die uw betrokkenheid bij de studio aantonen (cgvs 07.02.2014, p.5). Tijdens het eerste gehoor verklaarde u echter dat u wel documenten van de studio had, maar ze niet naar het gehoor had meegenomen (cgvs 24.10.2013, p.5). Nergens uit het dossier blijkt dat u deze documenten later tijdens uw asielprocedure alsnog heeft overgemaakt. Wanneer het CGVS tijdens het eerste gehoor informeert waar de muziek is die u beweert gemaakt te

hebben stelt u dat de muziek van uw groep "74 band" waarvan u en een persoon met de naam M. K. (...) de leden waren, op een gegevensdrager staat bij een een persoon in Frankrijk. U stelde hierover dat deze persoon het u moet kunnen bezorgen wanneer hij tijd heeft (cgvs 24.10.2013, p.14-15). Ook betreffende deze gegevensdrager dient vastgesteld te worden dat u deze niet overmaakte gedurende uw asielpcedure. U stelde tijdens uw eerste gehoor dat men op het internet eveneens bewijs van uw muzikale activiteiten kan terugvinden (cgvs 24.10.2013, p.14). Gevraagd waar geeft u het bijzonder vage antwoord dat de protection officer van het CGVS dit maar moet opzoeken via google, en vult u aan dat er een paar muziekstukken op de website radiojavan.com staan onder de naam "74 Band" (cgvs 24.10.2013, p.15). Tijdens uw tweede gehoor is uw antwoord op deze vraag voor zover mogelijk nog bondiger en stelt u dat uw schuilnaam op het internet "efree4" is (cgvs 07.02.2014, p.5). Wanneer uw naam, de naam van uw muziekgroep "74 Band", uw schuilnaam "efree4" of een combinatie van deze termen in internetzoekmachines worden ingegeven blijkt u inderdaad een aantal persoonlijke webpagina's te hebben onder deze namen. Uit deze pagina's, waarvan een uitprint bij het administratief dossier gevoegd werd, valt echter allerm minst af te leiden of u persoonlijk betrokken was bij de productie van de muziek die op deze pagina's opgeladen werd.

Al evenmin overtuigen uw verklaringen betreffende uw studio en de daarin gemaakte illegale muziekproducties. Vooreerst dient gewezen te worden op de tegenstrijdigheden in uw verklaringen over uw studio voor de DVZ en tijdens uw gehoren voor het CGVS. Voor de DVZ stelde u immers dat u de Iraanse autoriteiten vreest omdat zij op de hoogte zijn van het feit dat u een studio heeft (vragenlijst cgvs vraag 4, p.3). Uit deze verklaring valt af te leiden dat u een illegale studio uitbaatte. Deze stelling wordt bevestigd door uw verklaring op de daaropvolgende vraag. U stelt daar expliciet dat uw studio illegaal was en dat zoiets verboden is in Iran (vragenlijst cgvs, vraag 5, p.3). Tijdens uw gehoren voor het CGVS stelt u echter, hoewel u er zoals hierboven gesteld geen begin van materieel over aanbrengt, dat u een legale studio had conform de Iraanse regelgeving opgericht (cgvs 24.10.2013, p.3-4 en cgvs 07.02.2014, p.8 en 18). Geconfronteerd tijdens het tweede gehoor met uw bewering voor de DVZ dat u een illegale studio uitbaatte wijt u de tegenstrijdigheden aan een foutieve vertaling door de tolk op de DVZ. Wanneer het CGVS u er op wijst dat u geen verklaring geeft voor uw bewering voor de DVZ dat u de Iraanse autoriteiten vreest omdat ze op de hoogte waren van het feit dat u een studio had, gezien uw huidige stelling dat u een licentie had, geeft u hier geen voldoening gevend antwoord op. U stelt eenvoudig niet meer te weten wat u toen vertelde en beaamt dat het gezien uw huidige bewering dat u een licentie had logisch is dat de autoriteiten op de hoogte waren (cgvs 07.02.2014, p.18). Betreffende deze licentie legt u gedurende het tweede gehoor voor het CGVS evenmin eenduidige en samenhangende verklaringen af. Zo stelt u het ene moment dat de andere studio onder het instituut nog steeds operationeel is. Wanneer het CGVS informeert waarom de overheid in geval van een overtreding wel tegen de studio maar niet tegen het instituut als licentiehouder optreedt, stelt u dat de licentie van het instituut werd ingetrokken (cgvs 07.02.2014, p.8). Hierdoor wordt uw eerdere bewering, dat de andere studio onder het instituut nog steeds operationeel is, bijzonder weinig geloofwaardig.

Tijdens uw tweede gehoor blijkt u zich ook de naam van het instituut waaronder uw studio opereerde niet te herinneren. U geeft zelf aan dat dit merkwaardig is, en stelt dat het CGVS het op de door u voorgelegde gegevensdrager kan terugvinden (cgvs 07.02.2014, p.8). En ondanks dat u stelt problemen met de Iraanse overheid te vrezen vanwege uw muzikale activiteiten heeft u bijzonder weinig informatie over M. K. (...), de andere muzikant in uw muziekgroep "74 Band". U weet niet of hij nog in Teheran woonde op het moment van uw vertrek uit Iran en heeft al evenmin een idee of hij daar op dit moment verblijft. U stelt er geen nieuws over te hebben (cgvs 24.10.2013, p.15). Ondanks dat de sluiting van uw studio een van de oorzaken was die tot uw vertrek uit Iran hebben geleid stelt u evenmin contact te hebben gezocht met uw vroegere zakenpartners. U verklaart aanvankelijk ook niet te weten waarom u dit niet deed om dan de hypothetische bewering op te gooien dat zij misschien in de problemen kunnen komen indien u hen contacteert. Wanneer het CGVS u vraagt of er aanwijzingen in die richting zijn antwoordt u ontkenkend. U stelt dat u die mensen hun leven wil laten leiden, en verwijst dan naar uw beweerde bekering naar het christendom die tot mogelijke problemen zouden kunnen leiden (cgvs 07.02.2014, p.8). Het voorgaande leidt er toe dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen over één van de oorzaken van uw problemen in Iran, namelijk uw activiteiten in uw eigen studio en uw opnames van illegale muziek daar. Logischerwijze kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan de feiten die er het gevolg van zouden geweest zijn, namelijk uw problemen met H. M. (...), de persoon over wie u beweert dat hij u voorstelde om valse facturen op te maken en uw vervolging door de Iraanse autoriteiten.

Er dient bovendien opgemerkt te worden dat uw bewering dat uw studio verzegeld werd op initiatief van H. M. (...) allerm minst overtuigt. Wanneer u gevraagd wordt hoe deze persoon dan wel zou kunnen hebben achterhalen dat u muziek aan het maken was in die studio zegt u louter te denken dat hij het was die u bij de politie had aangegeven (cgvs 24.10.2013, p. 13). Dergelijke hypothetische verklaringen

over één van de redenen waarvoor u bent moeten vluchten uit uw land kunnen bijzonder weinig overtuigen.

De geloofwaardigheid van uw beweringen betreffende uw problemen met de Iraanse autoriteiten vanwege uw muzikale activiteiten worden verder ondermijnd door de tegenstrijdige en bijzonder weinig aannemelijke verklaringen die u aflegt over het tijdstip van de verzegeling van uw studio en de convocatie die u hieromtrent ontving. Zo stelde u op de DVZ dat u ongeveer twee maanden voor uw vertrek uit Iran een oproepingsbrief ontving en daarna onderdook in de stad Taleghan. Tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS situeerde u de verzegeling van uw studio en de ontvangst van de convocatie al drie maanden voor uw vertrek uit Iran (cgvs 24.10.2013, p.12). Tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS hangt u aanvankelijk deze tijdssituering opnieuw op (cgvs 07.02.2014, p.13 en 15). Wanneer u echter gevraagd wordt hoeveel tijd er tussen de verzegeling van uw studio en de arrestatie van uw vriendin en geloofsgenote S. B. (...) zat, stelt u dat zij een maand en vijf tot tien dagen voor uw vertrek gearresteerd werd. De verzegeling van uw studio situeert u aanvankelijk twee tot drie maanden en even later vier maanden voor haar arrestatie (cgvs 07.02.2014, p.15-16). Dat u de verzegeling van uw studio op de DVZ twee maanden en tijdens het tweede gehoor voor het CGVS tot vijf maanden voor uw vertrek uit Iran situeert roept bijzonder ernstige vragen op. Uw vergoelijking betreffende uw onduidelijke tijdssituering, dat indien u op de hoogte was geweest van de belangrijkheid van deze chronologie u het allemaal genoteerd zou hebben (cgvs 07.02.2014, p.15-16), is geen afdoende verklaring. Van iemand die verklaart dat hij gebroodroofd werd doordat zijn opnamestudio verzegeld werd door de overheid en die stelt dat hij hierna onderdook en onder meer vanwege deze verzegeling en de daaraan verbonden convocatie het land verliet mag verwacht worden dat hij deze verzegeling nauwkeuriger in de tijd kan situeren.

Aangaande de convocatie van de veiligheidsdiensten en de brieven van Ershad die u ontving dient opgemerkt te worden dat u deze documenten niet neerlegt in het kader van uw asielaanvraag. U verklaart hierover deze documenten niet meer in uw bezit te hebben omdat u niet verwachtte ze ooit nog te kunnen gebruiken. Wanneer het CGVS u er op wijst dat dat gezien uw bewering dat u uw land verliet omwille van uw problemen met de Iraanse veiligheidsdiensten en uw daaruit volgende asielaanvraag in België deze verklaring merkwaardig is geeft u het bijzonder opmerkelijk antwoord dat u op het moment van uw vertrek uit Iran enkel van plan was om u elders te vestigen, dat u niet wist waar u heen ging en dat u er geen idee van had ooit een gehoor te moeten ondergaan bij een asielinstantie (cgvs 07.02.2014, p.14-15). Hoe dan ook dient betreffende deze convocatie gewezen te worden op een fundamenteel en flagrant verschil tussen de informatie die u in de vragenlijst op de DVZ heeft gegeven en de versie van uw asielrelaas tijdens het gehoor op het CGVS. Zo stelde u op de DVZ dat u een oproepingsbrief ontving van de rechtbank (vragenlijst cgvs p.3). Tijdens uw gehoren voor het CGVS stelt u dan weer dat u zich bij de kalantari ofwel het politiekantoor moest aanmelden bij de Amakyen of zedenpolitie (cgvs 24.10.2013, p. 12-13 en cgvs 07.02.2014, p.17). Geconfronteerd met uw eerdere bewering op de DVZ stelt u, in tegenspraak met de neerslag van uw verklaringen op de DVZ, dat u toen ook de Amakyen vermeld heeft en vult u aan dat het woord Amakyen wellicht verkeerd vertaald werd (cgvs 07.02.2014, p.18).

Wat betreft uw bewering dat u de Iraanse autoriteiten vreest vanwege uw interesse en bekering tot het christendom dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen ter zake allerm minst overtuigen. Zo stelde u tijdens het eerste gehoor voor het CGVS dat u ongeveer één keer per week naar een christelijke bijeenkomst ging. Het laatste jaar voor uw vertrek zou u deze bijeenkomsten regelmatig hebben bijgewoond (cgvs 24.10.2013, p.8). Uit uw verklaringen valt af te leiden dat u sinds meer dan een jaar voor uw vertrek bijeenkomsten van Iraanse christenen bijwoonde. Tijdens het tweede gehoor voor het CGVS stelt u echter dat u dat u de groep christenen pas leerde kennen na de sluiting van uw studio, omdat u werkloos was. U verklaart dat u die jongens, die groep nooit had leren kennen indien uw studio niet gesloten was geweest. Wanneer het CGVS uitdrukkelijk vraagt of u voor de sluiting naar bijeenkomsten van christelijke groepen antwoordt u, tegenstrijdig met uw eerder gegeven antwoorden, bevestigend (cgvs 07.02.2014, p.16). Maar ook deze bewering overtuigt niet. U verklaart hierover dat sommige mensen 's avonds op café gaan, maar dat jullie samen kwamen waarbij zij praatten en u lachte. Wanneer het CGVS u aanspoort uw merkwaardig antwoord te verduidelijken stelt u dat u toen in niets meer geloofde, dat u de leden van deze christelijke groepering bestookte met vragen die ze niet konden beantwoorden, dat u met hen lachte en zij u uiteindelijk vroegen om te vertrekken (cgvs 07.02.2014, p.16). Deze verklaringen betreffende uw bijna honende houding ten aanzien van deze christelijke groepering staat immers haaks op uw bewering tijdens het eerste gehoor waar u stelde dat uw interesse gedurende het laatste jaar voor uw vertrek ernstiger was (cgvs 24.10.2013, p.8).

Verder stelt u zelf problemen te vrezen met de Iraanse autoriteiten na de arrestatie van uw christelijke vriendin S. B. (...) (cgvs 24.10.2013, p.6 en 7). Gezien het verband dat u zelf legt tussen de beweerdde arrestatie van uw vriendin en uw mogelijke vervolging door de Iraanse autoriteiten is het vreemd dat u niet weet waarom S. (...) gearresteerd werd, zeker gezien u door de moeder van S.

(...) zelf op de hoogte werd gebracht van haar arrestatie (cgvs 24.10.2013, p. 6). U stelt in dit verband dat u dat niet zomaar zou kunnen vragen aan de telefoon, wat geenszins weet te overtuigen (cgvs 24.10.2013, p. 7). Bovendien kan er ook in dit verband op gewezen worden dat u sinds de arrestatie van S. (...) geen enkel probleem met de autoriteiten kende in Iran (cgvs 24.10.2013, p. 14). Ook F. (...), iemand die eveneens naar die bijeenkomsten ging, blijkt al die jaren sinds de arrestatie van S. (...) geen enkel probleem te hebben gekend (cgvs 24.10.2013, p. 15). Nergens uit uw verklaringen blijken er overtuigende elementen waaruit zou blijken dat de autoriteiten op zoek zouden zijn naar u. Bovendien zegt u zelf naar Iran te zullen terugkeren indien er in 2014 nog steeds geen problemen zouden zijn voorgevallen, wat zeker geen blijk geeft van een gegronde vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten (CGVS, p. 14).

Ook uw verklaringen betreffende uw religieuze overtuigingen en activiteiten na uw vertrek uit Iran overtuigen niet. U verklaart tijdens de ongeveer twee jaar dat u in België bent twee of drie keer naar een katholieke misviering te zijn geweest. U legt geen documenten ter staving van uw aanwezigheid tijdens deze diensten voor. U stelt verder tijdens het eerste gehoor niet bezig te zijn met het Christendom (cgvs 24.10.2013, p.9). Tijdens het tweede gehoor voor het CGVS verklaart u nog steeds niet naar een kerk te gaan. U beweert nu wel contact met een protestantse kerk in Brussel te hebben en de zondag na het tweede gehoor de eerste maal een dienst bij te willen wonen (cgvs 07.02.2014, p.11). Deze verklaringen roepen ernstige vragen op. Het is bijzonder weinig geloofwaardig dat een persoon die verklaart zijn land te hebben verlaten omwille van zijn interesse en wil tot bekering tot het protestantisme geen enkele protestantse dienst bijwoont in de twee jaar dat hij in België verblijft. Uw verklaring dat u er niet achter zocht vanwege uw angst voor andere Iraniërs kan niet weerhouden worden. Ondanks dat uit de door u aangemaakte internetpagina's op zijn minst een basiskennis van de Engelse taal blijkt, verklaart u op het internet enkel in het Farsi te hebben gezocht naar protestantse kerken in België.

Bovendien blijkt uw kennis over de evangeliën beperkt en weinig overtuigend van uw toewijding te zijn. Zo zegt u dat u stukken van de evangeliën heeft gelezen die u interessant vond. Wanneer u dan gevraagd wordt welke stukken u gelezen heeft stelt u de vraag af en wil u weten wat dit met uw asielaanvraag te maken heeft. Vervolgens zegt u dan dat u het oud testament heeft gelezen maar dat dat u minder aansprak dan het nieuwe testament. Wanneer u dan gevraagd wordt welke evangeliën u gelezen heeft zegt u vreemd genoeg dat u de bijbel niet van het begin tot einde heeft gelezen en dat u het laatste stuk interessant vond, zoals bepaalde verhalen die erin voorkomen en de vier hoofdstukken met de leerlingen. Op de vraag of u zich bepaalde verhalen over Jezus herinnert blijft u opnieuw aan de oppervlakte en kan u louter aanhalen dat hij mensen genezen heeft en met zijn leerlingen gesproken (cgvs 24.10.2013, p. 11). Opnieuw wordt u dan aangespoord om specifieke verhalen aan te halen die in de evangeliën verteld worden waarop u opnieuw geen antwoord geeft. Nogmaals wordt u dan aangemaand om enkele verhalen kort aan te halen waarop u zegt dat er veel verhalen in de bijbel staan maar dat die verhalen u niet hebben overtuigd. U zegt dan nog dat er een verhaal in staat over een blinde die door een wonder terug kon zien waarna u er onmiddellijk opnieuw op wijst dat het niet die verhalen waren die u hebben overtuigd (cgvs 24.10.2013, p. 11). Aan de hand van dergelijke voortdurend ontwijkende antwoorden over verhalen over het leven van Jezus kan bezwaarlijk worden aangenomen dat uw kennis een meer dan gewone interesse in het christendom aantoont.

Het door u neergelegde certificaat van uw doop in België doet geen afbreuk aan de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde bekering tot het christendom. Zowel tijdens het eerste gehoor voor het CGVS (cgvs 24.10.2013, p.10) als tijdens het tweede gehoor (cgvs 07.02.2014, p.10-11) verklaart u ondanks deze bekering niet overtuigd te zijn van uw geloof. U stelt zelfs expliciet dat u zich niet wou laten dopen. U verklaart enigszins weifelend dat u zich na een gesprek met de pastor liet overtuigen tot een doop. Het bijzonder opportunistisch karakter van deze doop blijkt ook uit uw verklaring dat hoewel u weinig informatie over het christendom had u zich toch kon laten dopen en dat ze dit later wel zouden bijschaven (cgvs 07.02.2014, p.11).

De geloofwaardigheid van uw beweringen betreffende uw problemen met de Iraanse veiligheidsdiensten wordt ten slotte ernstig aangetast door uw tegenstrijdige en bijzonder weinig consistente verklaringen betreffende de problemen die u met de Iraanse veiligheidsdiensten ondervonden zou hebben tijdens een betoging in mei of juni 2009 naar aanleiding van de presidentsverkiezingen. Hoewel u over deze problemen stelt dat deze geen verband houden met uw vertrek uit Iran (cgvs 24.10.2013, p.4) is het opmerkelijk dat u op de DVZ verklaarde dat u in deze periode één keer gearresteerd werd door een speciale politie-eenheid, en gedurende twee dagen vastgehouden werd op het politiekantoor van Youssef Abad. Na twee dagen zou u vrijgelaten zijn omdat het uw eerste deelname aan een betoging betrof (vragenlijst cgvs p.2). Waar u tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS nog verklaart dat u op 21 of 22.03.1388 (11-12.06.2009) gearresteerd werd (cgvs 24.10.2013, p.4) blijkt u dit feit tijdens uw tweede gehoor volledig vergeten. U verklaart weliswaar dat u samen met een aantal demonstranten werd opgepakt maar dat de politie het gekende aftelrijmpje "iene,

miene, mutte” gebruikte. Omdat u die dag de “mutte” was mocht u beschikken (cgvs 07.02.2014, p.13). Wanneer het CGVS later tijdens het gehoor opnieuw informeert of u ooit werd gearresteerd in Iran stelt u dat u wel eens werd tegengehouden vanwege uw kledij of uw haardracht maar dat u dergelijke problemen afkocht en nooit naar een politiebureau gebracht werd (cgvs p.17). Nog later stelt u betreffende de betoging in 2009 dan weer dat u wel werd vastgehouden, maar dat u na minder dan een dag werd vrijgelaten omdat alle cellen vol zaten. Geconfronteerd met uw weinig consistente verklaringen tijdens het tweede gehoor herhaalt u uw laatste bewering dat u wel werd vastgehouden maar dezelfde dag vrijgelaten. Gevraagd naar de reden van uw vrijlating begint u te lachen en geeft u het spottende antwoord dat u uit liefde in vrijheid werd gesteld (cgvs 07.02.2014, p.18-19). Wanneer het CGVS uw verklaringen die u op de DVZ aflegde betreffende uw twee dagen durende aanhouding naar voor brengt stelt u dit nooit verteld te hebben en beweert u opnieuw dat een vertaalfout tijdens het gehoor aan de oorsprong van deze tegenstrijdigheid ligt (cgvs 07.02.2014, p.20).

Ten slotte blijkt uit uw verklaringen dat u nooit problemen heeft gekend met de Iraanse autoriteiten. Niet alleen heeft u geen problemen met de autoriteiten gekend in de drie maanden dat u in Iran bleef na de sluiting van uw studio. Ook uw ouders blijken sinds uw vertrek geen enkel probleem te hebben gehad met de autoriteiten. U stelt expliciet dat de autoriteiten u nooit zijn komen zoeken (cgvs 24.10.2013, p.12). Het feit dat u geen enkel probleem heeft gehad met de autoriteiten in de laatste drie maanden voor uw vertrek en dat uw ouders evenmin iets van problemen hebben gekend in de twee jaar sinds uw vertrek kan een gegronde vrees voor de autoriteiten maar weinig onderbouwen. Bovendien antwoordt u zelf op de vraag of u nog problemen zou kunnen krijgen met de autoriteiten omwille van uw activiteiten in die studio dat dit niet het geval zou zijn (cgvs 24.10.2013, p. 8).

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Iran te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Het identiteitsbewijs dat u aanbracht betreft enkel uw identiteit en houdt geen verband met de door u aangehaalde vluchtmotieven. Betreffende de cd-r betreffende uw muzikale activiteiten en uw doopcertificaat dient opgemerkt worden dat dergelijke documenten uw asielaanvraag slechts kan ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 57/7bis, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag

gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Aangaande de motivering van verwerende partij dat de bewering van verzoekende partij dat zij zich niet bewust was waar zij zich bevond in de periode tussen haar vertrek in Dubai en haar aankomst in Brussel geenszins geloofwaardig is en dat daarenboven de vaststelling dat verzoekende partij enkele weken wenste te wachten en rondreisde alvorens een asielaanvraag bij de Belgische asielinstanties in te dienen allesbehalve strookt met het hebben van een ernstige vrees voor vervolging, legt verzoekende partij in haar verzoekschrift uit dat zij inderdaad aanvankelijk in Brussel is aangekomen. Na haar aankomst in Brussel, heeft zij evenwel onmiddellijk contact opgenomen met haar oom die in Parijs woont. Verzoekende partij heeft daar een paar weken verbleven, maar wanneer bleek dat haar oom niet bereid was haar te helpen en niet toestond dat verzoekende partij daar langer zou verblijven, is zij evenwel teruggekeerd naar België en heeft zij daar een asielaanvraag ingediend. Tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verzoekende partij haar verblijf bij haar oom niet vermeld uit vrees dat haar oom hierdoor problemen zou krijgen. Ten slotte benadrukt verzoekende partij nog dat zij op het Commissariaat-generaal nooit ondervraagd is geweest over haar verblijf in Parijs en Rotterdam.

2.2.3.2. De Raad wijst verzoekende partij er evenwel op dat van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de autoriteiten van het onthaalland vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). De Raad stelt vast dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard heeft dat zij met het vliegtuig van Dubai naar een onbekende plaats in Europa is gegaan. Daar werd verzoekende partij opgehaald door iemand en na een uur met de auto te hebben gereden, werd verzoekende partij in Brussel achtergelaten, waar zij door de politie werd doorverwezen naar de Dienst Vreemdelingenzaken en zij vervolgens bij deze instantie een asielaanvraag indiende (administratief dossier, stuk 19, verklaring, vraag 35). Aan deze reisweg wordt door verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 2014 vastgehouden:

“- En van Dubai naar?

Naar Europa

- Waar in Europa?

Ik wist niet waar ik zat toen. Ik kende Europa niet.

- Weet u naar welke stad?

Neen

- Was het in België?

Ik weet het niet. Er is iemand me komen ophalen.

- En naar bent u daarna gegaan?

Ik weet het niet. We hebben anderhalf uur weg afgelegd. Hij heeft mijn paspoort afgenomen. Hij heeft me het adres van het WTC gegeven. Het zal België geweest zijn.” (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 07/02/2014, p. 4). De blote *post-factum* bewering van verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij na haar aankomst in Brussel contact heeft opgenomen met haar oom in Parijs en vervolgens daar enkele weken heeft verbleven, teneinde haar foto's op Facebook van Parijs te verklaren, komt dan ook geenszins overtuigend over.

Waar verzoekende partij stelt dat zij nooit ondervraagd is geweest over haar verblijf in Parijs en Rotterdam, merkt de Raad op dat uit het gehoorverslag duidelijk blijkt dat aan verzoekende partij de kans werd gegeven te melden in welke Europese steden zij heeft verbleven voor het indienen van haar asielaanvraag in België, maar dat verzoekende partij evenwel bleef volhouden niet te weten in welke stad zij zich bevond. De Raad wijst verzoekende partij erop dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Derhalve is het betoog van verzoekende partij dat zij niet ondervraagd is geweest over haar verblijf in Parijs en Rotterdam niet dienstig.

Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoekende partij met bovenstaand betoog op geen enkele manier een verklaring biedt voor de vaststelling dat verzoekende partij zich minstens sinds november 2011 op Nederlands en Frans grondgebied bevond, daar klaarblijkelijk toeristische uitstappen deed, maar verzuimde in deze landen een asielaanvraag in te dienen en dat zij pas na enkele weken op Europees grondgebied te hebben verbleven een asielaanvraag indiende bij de Belgische asielinstanties. De Raad is van oordeel dat de vaststelling dat verzoekende partij enkele weken wachtte en eerst nog rondreisde alvorens desbetreffend enig initiatief te nemen terecht de geloofwaardigheid van de beweerde nood aan internationale bescherming hypothekeert.

2.2.4.1. Waar verwerende partij motiveert dat verzoekende partij haar betrokkenheid bij het maken van illegale muziek in Iran noch op basis van overtuigende documenten, noch op basis van overtuigende verklaringen aantoonde, wijst verzoekende partij erop dat zij een cd heeft neergelegd met muziek die zij opgenomen heeft en dat op deze opnames de stem van verzoekende partij te horen is. Indien verwerende partij twijfelt over het gegeven dat dit de stem van verzoekende partij betreft, diende zij dit verder te onderzoeken en via technische middelen te achterhalen of dit inderdaad haar stem betrof, aldus verzoekende partij.

Verder somt verzoekende partij in haar verzoekschrift een aantal links van websites op waar haar muziek beschikbaar was. Sinds de aankomst van verzoekende partij in België, zijn deze websites evenwel niet meer beschikbaar. Verzoekende partij merkt desbetreffend op dat indien zij vroeger gehoord zou zijn geworden, zij deze zaken had kunnen neerleggen, daar deze gedownload konden worden binnen een termijn van zes maanden na hun upload.

Ten slotte verwijst verzoekende partij naar een aantal stukken die van aard zijn haar activiteiten in de studio te bewijzen en die zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlagen 2 en 3). Het betreffen foto's van verzoekende partij in haar studio en kopieën van documenten aangaande haar studio.

2.2.4.2. Daar waar verzoekende partij stelt dat zij een cd heeft neergelegd met muziek die zij opgenomen heeft en dat op deze opnames haar stem te horen is, stelt de Raad vast dat toen aan verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal gevraagd werd of zij zelf hierop stond, louter aangegeven werd dat haar naam erop staat. Dat zij zelf te horen zou zijn op de cd werd geenszins door verzoekende partij vermeld, waardoor deze *post-factum* verklaring geenszins geloofwaardig is. Waar verzoekende partij meent dat verwerende partij diende te achterhalen of de stem op de cd de stem van verzoekende partij betrof, wijst de Raad verzoekende partij erop – daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal niet vermeld heeft dat haar stem op de cd te horen zou zijn – dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het evenmin de taak is van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

Voorts ziet de Raad niet in hoe de opsomming van een aantal links van websites waarvan verzoekende partij zelf aangeeft dat deze niet meer bestaan enig bewijs kan vormen van de betrokkenheid van verzoekende partij bij het maken van illegale muziek in Iran. Waar verzoekende partij overigens stelt dat zij deze zaken wel had kunnen neerleggen indien zij vroeger zou zijn gehoord, merkt de Raad op dat verzoekende partij reeds bij haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 9 januari 2012 gewezen werd op de op haar rustende bewijslast: *“U moet zo mogelijk documenten voorleggen die uw identiteit, herkomst, reisweg en de door haar aangehaalde feiten aantonen. U moet alle stukken die u in uw bezit hebt voorleggen. U mag geen documenten achterhouden. U moet zo mogelijk de originele documenten voorleggen. U moet al het mogelijke doen om stukken te bekomen.”* (administratief dossier, stuk 19, vragenlijst, voorafgaand advies). Gezien de bewijslast bij de kandidaat-vluchteling zelf berust die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas, meent de Raad dat het gegeven dat verzoekende partij niet vroeger gehoord werd – op een moment dat deze zaken wel nog door haar gedownload konden worden – geenszins een verschoningsgrond kan vormen voor het feit dat verzoekende partij deze zaken niet kan neerleggen.

Wat betreft de foto's die door verzoekende partij worden bijgebracht (bijlage 2 van het verzoekschrift), is de Raad van oordeel dat aan privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze mogelijk door inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Inzake de documenten die verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 3), merkt de Raad op dat deze documenten kopieën betreffen en dat aan faxberichten en/of fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

2.2.5.1. Inzake de opmerking van verwerende partij dat de verklaringen van verzoekende partij betreffende haar studio en de daarin gemaakte illegale muziekproducties evenmin overtuigen en meer bepaald omtrent de vastgestelde tegenstrijdigheden in haar verklaringen over haar studio voor de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens haar gehoren voor het Commissariaat-generaal, benadrukt verzoekende partij dat een onderscheid dient te worden gemaakt tussen enerzijds haar activiteiten van stemopnames voor de televisie en anderzijds haar muziekopnames. Voor de eerste activiteiten had verzoekende partij een licentie en deze activiteiten waren derhalve legaal. De muziekopnames van bepaalde soorten muziek werden evenwel beschouwd als illegaal. Het is dan ook wanneer de overheidsdiensten vernamen dat verzoekende partij dergelijke illegale muziekopnames in haar studio maakte, dat verzoekende partij in de problemen kwam. Verzoekende partij wijst erop dat haar tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd een zeer kort overzicht te geven van haar situatie. Verzoekende partij heeft dan ook tijdens dit interview de nadruk gelegd op het feit dat haar activiteiten als kunstenaar verboden waren en dat daarom haar studio beschouwd werd als illegaal, hetgeen niet tegenstrijdig is met haar latere verklaring dat haar studio wel toegelaten was voor het opnemen van stemmen voor de televisie of van toegelaten muziek.

2.2.5.2. De Raad is evenwel van oordeel dat bovenstaande uitleg geenszins kan overtuigen teneinde de vastgestelde tegenstrijdigheid te verklaren. Waar verzoekende partij vermeldt dat haar gevraagd werd een zeer kort overzicht te geven van haar situatie en dat zij dan ook de nadruk heeft gelegd op het feit dat haar activiteiten als kunstenaar verboden waren en dat haar studio daarom beschouwd werd als illegaal, merkt de Raad vooreerst op dat nergens uit de vragenlijst blijkt dat verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen de welke zij haar asielmotieven diende uiteen te zetten. Voorts blijkt uit de voorafgaande verklaring aan de vragenlijst dat aan verzoekende partij de noodzaak werd medegedeeld dat zij de vragen zo correct mogelijk moet beantwoorden, evenals de risico's die zij loopt indien deze raadgeving niet wordt opgevolgd (administratief dossier, stuk 19). Tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart verzoekende partij het volgende wanneer haar gevraagd wordt wat zij vreest bij terugkeer naar Iran: *"De autoriteiten zijn op de hoogte van het feit dat ik een studio heb. (...)"*. Verder stelt zij het volgende: *"Eerste reden waarom ik moest vluchten is omdat ik een kunstenaar ben. Ik kreeg niet genoeg vrijheid om de muziek te maken die ik wel. Bovendien was mijn studio illegaal; zo iets is verboden in Iran."* (administratief dossier, stuk 19, vragenlijst, vragen 4 en 5). Derhalve werd door verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk verklaard dat haar studio illegaal is. Dat haar studio enkel illegaal zou zijn voor wat betreft het opnemen van verboden muziek, maar daarnaast wel een legale studio betreft, blijkt hieruit geenszins, temeer gezien verzoekende partij het feit dat de autoriteiten op de hoogte zijn van het gegeven dat zij een studio heeft, aangeeft als hetgeen waarvoor zij vreest bij een terugkeer naar Iran. Dergelijke verklaring houdt geen steek indien verzoekende partij inderdaad een legale studio zou hebben, waar weliswaar illegaal muziek opgenomen werd. Derhalve zijn haar verklaringen desbetreffend wel degelijk tegenstrijdig.

2.2.6.1. Betreffende de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekende partij bijzonder weinig informatie heeft over M. K., de andere muzikant in haar muziekgroep en dat zij evenmin contact heeft gezocht met haar vroegere zakenpartners, kan verzoekende partij enkel bevestigen dat zij er inderdaad niet van op de hoogte is of M. K. problemen heeft gekend. Evenwel meent zij dat indien M. K. problemen zou hebben gekend wanneer verzoekende partij nog in Iran verbleef, zij dit vernomen zou hebben. Verzoekende partij heeft dan ook de conclusie genomen dat M. K. niet vervolgd werd door de autoriteiten. Verder werpt verzoekende partij nog op dat de situatie van M. K. niet te vergelijken is met deze van verzoekende partij, daar zijzelf een studio had en niet alleen een muzikant of een zanger was. De aansprakelijkheid voor het opnemen van illegale muziek is niet dezelfde als deze voor het louter maken van dergelijke muziek. De situatie van verzoekende partij is dan ook meer problematisch dan deze van de andere leden van de muziekgroep, temeer gezien verzoekende partij de verzegeling van de studio heeft verbroken en zij niet gereageerd heeft op de oproeping. Sinds haar aankomst in België heeft verzoekende partij geen contact met M. K., noch via Facebook, noch via enig ander

communicatiemiddel. Verzoekende partij weet niet hoe zij M. K. kan contacteren, daar zij vaak een alias gebruikten.

2.2.6.2. De Raad is evenwel van oordeel dat het gegeven dat verzoekende partij bijzonder weinig informatie heeft omtrent het lot van M. K., de andere muzikant van haar muziekgroep, verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij. Daar deze elementaire informatie verzoekende partij immers zou toelaten een betere inschatting te maken van haar eigen huidige situatie – zelfs indien de situatie van verzoekende partij problematischer zou zijn dan de andere leden van de muziekgroep – is het niet onredelijk van verzoekende partij te verwachten zich met alle middelen, eventueel gebruikmakende van een Iraanse advocaat, te trachten informeren naar deze wezenlijke gegevens betreffende de andere muzikant in haar muziekgroep. Uit bovenstaande uitleg van verzoekende partij blijkt geenszins dat zij ernstige pogingen ondernomen heeft teneinde M. K. te contacteren.

2.2.7.1. Waar verwerende partij stelt dat de bewering van verzoekende partij dat haar studio verzegeld werd op initiatief van H. M. allerminst overtuigt, stelt verzoekende partij dat haar vermoeden dat het H. M. was dat haar bij de politie had aangegeven inderdaad een hypothese betreft, maar dat zij evenwel geen andere uitleg heeft voor de sluiting van haar studio. Bovendien betreft het een waarschijnlijke hypothese. Immers kende verzoekende partij problemen met H. M., die tevens voor de televisie werkte en die verzoekende partij wilde betrekken bij frauduleuze praktijken. Wanneer H. M. vernomen zou hebben van collega's dat verzoekende partij illegale muziek opnam in haar studio, heeft hij verzoekende partij uit wraak aangegeven bij de politie. Bovendien kent verzoekende partij nog andere mensen die problemen kenden met H. M. en daarom zijn moeten vluchten.

2.2.7.2. De Raad stelt vast dat wanneer aan verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor gevraagd wordt hoe de autoriteiten op de hoogte waren van de illegale activiteiten van verzoekende partij in haar opnamestudio, zij aanvankelijk het volgende verklaart: *“De persoon met wie ik problemen had heeft dat door kunnen vertellen, hij had gehoord via via dat ik studio had, hij had eerst gedacht nadat ik buitengesmeten werd niet meer zou werken, maar hij heeft toch achterhaald dat ik bezig was”* (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 24/10/2013, p. 13). Wanneer verzoekende partij hieromtrent verder bevraagd wordt, blijkt evenwel dat deze bewering slechts een hypothese van verzoekende partij betreft, hetgeen verzoekende partij ook in haar verzoekschrift bevestigt. Gezien verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot de loutere herhaling van haar vermoedens dat het op initiatief van H. M. was dat haar studio verzegeld werd, waarbij duidelijk blijkt dat verzoekende partij hiervan niet zeker is, blijft de motivering in de bestreden beslissing dat dergelijke hypothetische verklaringen over één van de redenen waarvoor zij is moeten vluchten uit haar land bijzonder weinig kunnen overtuigen, onverminderd overeind.

2.2.8.1. Omtrent de motivering in de bestreden beslissing dat de geloofwaardigheid van de beweringen van verzoekende partij betreffende haar problemen met de Iraanse autoriteiten vanwege haar muzikale activiteiten verder ondermijnd worden door de tegenstrijdige en bijzonder weinig aannemelijke verklaringen die zij aflegt over het tijdstip van de verzegeling van haar studio en de convocatie die zij hieromtrent ontving, geeft verzoekende partij toe dat zij niet zeker is van de precieze termijn tussen het sluiten van haar studio, de arrestatie van S. B. en haar vertrek uit Iran. Wel weet zij dat zij Iran heeft verlaten één maand voor haar aankomst in België. Voor haar vlucht uit Iran, leefde verzoekende partij zeer vrij als kunstenaar, waardoor de chronologie van verschillende elementen van haar leven in Iran zeer onduidelijk is. Zo herinnerde zij zich ook niet precies wanneer zij haar dienstplicht begonnen en beëindigd heeft of hoelang zij haar studio had toen zij haar dienstplicht deed. Verzoekende partij schat bijgevolg dat er ongeveer twee tot vier maanden waren tussen de sluiting van haar studio en haar vertrek.

2.2.8.2. De Raad bemerkt dat door verwerende partij werd vastgesteld dat verzoekende partij de verzegeling van haar studio tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken twee maanden voor haar vertrek uit Iran heeft gesitueerd, terwijl zij tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal de verzegeling van haar studio situeert tot vijf maanden voor haar vertrek. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat zij schat dat er ongeveer *“twee tot vier maanden”* waren tussen de sluiting van haar studio en haar vertrek, meent de Raad dat verzoekende partij voorbijgaat aan de vaststelling dat uit haar verklaringen tijdens haar tweede gehoor duidelijk is gebleken dat zij de verzegeling van haar studio situeert tot vijf maanden voor haar vertrek (*“- Hoeveel tijd zat er tussen de sluiting van uw studio en de arrestatie van die vrouw? Twee of drie maanden, één trimester, één seizoen. Neen, nog daarvoor, want ik heb nog een maand in Talehan gezeten. Vier maanden ofzo. (...) -*

Hoeveel weken of maanden na de arrestatie van die vrouw bent u vertrokken? Een maand en 5 dagen of een maand en 10 dagen.” (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 7 februari 2014, p. 15-16)). Het trachten te minimaliseren van de vastgestelde tegenstrijdigheid inzake het tijdstip van de verzegeling van haar studio, kan, gezien de eerdere verklaringen van verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal, dan ook niet overtuigen. Verder is de Raad van oordeel dat de uitleg van verzoekende partij dat zij in Iran leefde als kunstenaar en de verschillende gebeurtenissen in haar leven moeilijk in de tijd kan plaatsen, geenszins een verklaring kan vormen voor de vaststelling dat verzoekende partij dergelijke bijzonder uiteenlopende verklaringen aflegt omtrent het tijdstip van de verzegeling van haar studio en de convocatie die zij hieromtrent ontving. Immers kan verzoekende partij bezwaarlijk beweren dat zij sinds het moment waarop haar opnamestudio verzegeld werd nog *“leefde als kunstenaar”*, daar zij aangaf dat zij hierdoor gebroodroofd werd, diende onder te duiken en uiteindelijk haar land diende te verlaten. Er kan dan ook in redelijkheid worden aangenomen dat dergelijke doorslaggevende gebeurtenis in het geheugen van verzoekende partij is gegrift, zodat van haar minstens verwacht mag worden dat zij de verzegeling van haar studio nauwkeuriger in de tijd kan situeren. De Raad besluit dan ook dat de vastgestelde tegenstrijdigheid onverminderd overeind blijft en verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij.

2.2.9.1. In verband met de vaststelling dat verzoekende partij de convocatie van de veiligheidsdiensten en de brieven van Ershad die zij ontving, niet neerlegt in het kader van haar asielaanvraag, stelt verzoekende partij dat zij de convocatie louter op de deur van haar studio heeft gezien toen deze werd gesloten en dat zij de convocatie nooit in haar bezit heeft gehad. Verder wijst verzoekende partij op de door haar gegeven verklaring tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal dat zij bij haar vlucht niet wist dat zij deze documenten nog nodig zou hebben. Van verzoekende partij kan dan ook niet verwacht worden dat zij deze documenten neerlegt. Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en haar verklaringen op het Commissariaat-generaal over de convocatie, benadrukt verzoekende partij dat zij zich moest aanmelden bij de Amakyen. Dit werd ook zo door haar verklaard tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, evenwel werd dit niet genoteerd. Bovendien meent verzoekende partij dat er geen groot verschil bestaat tussen de Amakyen, de politie of een rechtbank, gezien de macht van de Amakyen en de eenheid van het repressieve systeem in Iran.

2.2.9.2. Waar verzoekende partij stelt dat zij de convocatie louter op de deur van haar studio heeft gezien toen deze werd gesloten en dat zij de convocatie nooit in haar bezit heeft gehad, wijst de Raad verzoekende partij erop dat de motivering van verwerende partij omtrent het niet neerleggen van de convocatie van de veiligheidsdiensten en de brieven van Ershad geen betrekking heeft op de brief die op de deur van de studio hing en waarop stond dat de studio verzegeld werd omdat er illegale zaken werden uitgevoerd, maar op de brieven/convocatie van de Amakyen en van Ershad die verzoekende partij ontvangen had nadat zij de verzegeling van haar studio verbroken had (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 07/02/2014, p. 6, 14 en 17) en die zij derhalve wel degelijk in haar bezit heeft gehad. De Raad acht het voorts geenszins aannemelijk dat verzoekende partij deze documenten niet bijgehouden zou hebben omdat zij dacht dat zij ze niet meer nodig zou hebben, gezien het immers essentiële stukken betreffen aangaande een van de redenen waarom zij diende te vluchten, namelijk haar problemen met de autoriteiten omwille van haar illegale activiteiten in haar studio.

Voorts kan het argument van verzoekende partij dat zij ook tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard heeft dat zij zich diende aan te melden bij de Amakyen, maar dat dit niet genoteerd werd, door de Raad niet worden gevolgd daar verzoekende partij de vragenlijst op 9 januari 2012 voor akkoord ondertekende nadat deze haar in het Farsi werd voorgelezen (administratief dossier, stuk 19). Indien verzoekende partij in voormeld argument zou doelen op een vertaalfout, wijst de Raad erop dat verzoekende partij op geen enkele wijze aanduidt hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling desbetreffend element op een foutieve wijze kon zijn neergeschreven. Waar verzoekende partij stelt dat er geen groot verschil bestaat tussen de Amakyen, de politie of een rechtbank, bemerkt de Raad nog dat door verzoekende partij zelf evenwel een duidelijk onderscheid wordt gemaakt tussen enerzijds de Amakyen en anderszijds een rechtbank:

“- En waar is “daar”?”

Amakyen en dan stond er een adres bij.

- Moest u naar de Amakyen of naar de rechtbank?

Neen, naar de Amakyen. En zij beslissen of ik naar de rechtbank moet of niet.” (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 07/02/2014, p. 17). Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoekende partij bij het voorlezen van haar verklaringen de neergeschreven verklaring dat zij zich diende aan te bieden bij de rechtbank niet zou hebben rechtgezet en niet vermeld zou hebben dat zij zich diende aan te bieden bij de Amakyen.

2.2.10.1. Wat de motivering dat ook de verklaringen van verzoekende partij over haar bewering dat zij de Iraanse autoriteiten vreest vanwege haar interesse en bekering tot het christendom allerm minst overtuigen, aangaat, oppert verzoekende partij dat zij duidelijk heeft aangegeven dat zij niet iemand religieus was en dat zij, voor zij met haar vriendin S. B. gesproken had, op een punt gekomen was dat zij niet meer in God geloofde. Haar bekering tot het christendom ging dan ook gepaard met twijfels en veel vragen. Verzoekende partij bevestigt dat zij sinds de sluiting van haar studio een tiental keren discussies met andere protestanten heeft bijgewoond, maar dat zij hiermee evenwel stopte wanneer S. B. werd gearresteerd.

2.2.10.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekende partij met bovenstaande uitleg op geen enkele manier de vastgestelde incoherentie tussen enerzijds haar verklaringen tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal waaruit af te leiden valt dat zij reeds sinds meer dan een jaar voor haar vertrek bijeenkomsten van Iraanse christenen bijwoonde, waar verzoekende partij stelt dat zij ongeveer één keer per week naar een christelijke bijeenkomst ging en dat zij het laatste jaar voor haar vertrek deze bijeenkomsten evenwel regelmatig bijwoonde (*“Een keer per week, maar laatste jaar was het serieuzer, regelmatig (...)”*) (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 24/10/2013, p. 8), en anderzijds haar verklaringen tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal dat zij weliswaar samen kwamen, maar dat *“zij praatten en ik lachtte”*, dat zij toen in niets meer geloofde, dat zij de leden van de christelijke groepering bestookte met vragen die ze niet konden beantwoorden en dat ze haar uiteindelijk vroegen om te vertrekken (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 07/02/2014, p. 16), weerlegt. De verklaringen tijdens haar tweede gehoor zijn immers totaal tegenstrijdig aan haar verklaring tijdens haar eerste gehoor dat haar interesse gedurende het laatste jaar voor haar vertrek ernstiger was. Bovendien werd door verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor, geheel tegenstrijdig met haar andere verklaringen hieromtrent, tevens op een bepaald moment gesteld dat zij de groep christenen pas leerde kennen na de sluiting van haar studio, omdat zij werkloos was, en dat zij die groep nooit had leren kennen indien haar studio niet gesloten was geweest (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 07/02/2014, p. 16). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen omtrent het bijwonen van christelijke bijeenkomsten door verzoekende partij, doen in ernstige mate afbreuk aan de door verzoekende partij beweerde religieuze overtuigingen en activiteiten voor haar vertrek uit Iran.

2.2.11.1. Waar verwerende partij het vreemd acht dat verzoekende partij niet weet waarom S. B. gearresteerd werd, meent verzoekende partij dat zij gearresteerd werd omdat zij mensen probeerde te bekeren. Verzoekende partij weet dit echter niet zeker, maar zij ziet niet in om welke andere reden S. B. gearresteerd zou zijn. De moeder van S. B. heeft enkel gezegd dat haar dochter gearresteerd was en dat dit de schuld was van verzoekende partij en haar vrienden. Tot op heden weet verzoekende partij niet of S. B. nog aangehouden is. Nadat verzoekende partij in een ander dorp, Taleghan, was gaan wonen, heeft zij geen contact meer gehouden met de andere leden van de religieuze groep en weet zij derhalve niet of zij nog problemen hebben gekend.

2.2.11.2. De Raad meent evenwel dat verzoekende partij geen enkel plausibel argument naar voren brengt waarom zij niet aan de moeder van S. B. gevraagd heeft waarom haar dochter gearresteerd was. Op het Commissariaat-generaal stelt verzoekende partij desbetreffend dat de arrestatie van S. B. haar telefonisch werd meegedeeld en dat zij problemen zou krijgen indien zij zou vragen waarom S. B. werd gearresteerd. De Raad ziet evenwel niet in hoe de problemen van verzoekende partij nog zouden verergeren louter doordat zij naar de reden van de arrestatie van S. B. zou vragen.

Voorts stelt de Raad vast dat door verwerende partij tevens werd vastgesteld dat verzoekende partij sinds de arrestatie van S. B. geen enkel probleem met de autoriteiten kende in Iran, dat ook F., iemand die eveneens naar die bijeenkomsten ging, al die jaren sinds de arrestatie van S. B. geen enkel probleem blijkt te hebben gekend, dat nergens uit de verklaringen van verzoekende partij overtuigende elementen blijken waaruit zou blijken dat de autoriteiten op zoek zouden zijn naar verzoekende partij en dat verzoekende partij bovendien zelf zegt naar Iran te zullen terugkeren indien er in 2014 nog steeds geen problemen zouden zijn voorgevallen. Desbetreffend stelt verzoekende partij in haar verzoekschrift louter dat zij sinds zij in Taleghan is gaan wonen, geen contact meer gehouden heeft met andere leden van de religieuze groep en dan ook niet weet of zij nog problemen hebben gekend. Evenwel stelt de Raad vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 24 oktober 2013 uitdrukkelijk verklaart contact te hebben gezocht met F., die ook naar de christelijke bijeenkomsten kwam, en hiervan vernomen te hebben dat deze geen problemen kende (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 24/10/2013, p. 15). De verklaring in haar verzoekschrift dat zij geen contact meer heeft gehad met andere leden van de religieuze groep, is dan ook tegenstrijdig aan haar verklaring

tijdens haar tweede gehoor contact te hebben gehad met F., en bevestigt verder de ongeloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partij.

2.2.12.1. Wat betreft de motivering in de bestreden beslissing dat de verklaringen van verzoekende partij over haar religieuze overtuigingen en activiteiten na haar vertrek uit Iran evenmin overtuigen en de vaststelling dat de kennis van verzoekende partij over de evangeliën uiterst beperkt is en weinig getuigt van haar toewijding, stelt verzoekende partij vooreerst dat zij niet meer naar de katholieke kerk ging in het centrum omwille van de taalbarrière. Via een Iraanse staatsburger die in Nederland woonde, kwam verzoekende partij te weten dat er een kerk voor Iraniërs bestaat in Brussel. Omdat verzoekende partij niet voldoende geld had om de reis naar Brussel te maken, is zij evenwel niet regelmatig naar die kerk kunnen gaan en had zij op het moment van haar gehoor op het Commissariaat-generaal slechts één keer deze kerk bezocht. Sindsdien is zij echter meer regelmatig naar de kerk in Brussel geweest.

Wat betreft haar kennis over de evangeliën, betoogt verzoekende partij dat de namen waarover zij tijdens haar gehoor werd ondervraagd niet door de tolk vertaald werden naar het Farsi, waardoor verzoekende partij de namen niet heeft herkend. Voorts heeft verzoekende partij nooit verklaard dat zij een uitgebreide kennis heeft van het christendom. Verzoekende partij heeft enkel aangegeven een paar ontmoetingen te hebben bijgewoond en het Oude en het Nieuwe Testament te hebben gelezen. Ten slotte meent verzoekende partij dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de motieven van verzoekende partij voor haar bekering en merkt zij op dat er geen vragen werden gesteld over haar gevoelens ten opzichte van haar bekering, hetgeen evenwel relevanter is teneinde het opportunistisch karakter van haar bekering te beoordelen.

2.2.12.2. De Raad sluit zich evenwel aan bij de motivering van verwerende partij dat de verklaringen van verzoekende partij omtrent haar religieuze overtuigingen en activiteiten na haar vertrek uit Iran evenmin kunnen overtuigen.

Wat betreft de opmerking van verzoekende partij dat zij niet meer naar de katholieke kerk in het centrum ging omwille van de taalbarrière, merkt de Raad op dat verzoekende partij op zich niet verweten wordt niet vaker naar deze kerk te zijn gegaan. Wel wordt desbetreffend gemotiveerd dat zij geen documenten voorlegt ter staving van haar aanwezigheid tijdens deze diensten. In de bestreden beslissing wordt verzoekende partij, die verklaart haar land te hebben verlaten omwille van haar interesse en wil tot bekering tot het protestantisme, wel verweten geen enkele protestantse dienst te hebben bijgewoond in de twee jaar dat zij in België verblijft. Tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 7 februari 2014 stelt verzoekende partij desbetreffend pas contact te hebben met een protestantse kerk in Brussel en de zondag na het gehoor de eerste maal een dienst bij te willen wonen (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 07/02/2014, p. 11). De uitleg in haar verzoekschrift dat zij op het moment van haar gehoor op het Commissariaat-generaal slechts één keer naar de kerk in Brussel is gegaan omdat zij niet voldoende geld had om vaker de reis naar Brussel te maken, is dan ook geheel tegenstrijdig aan haar eerdere verklaringen hieromtrent, en bevestigt verder de ongeloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partij omtrent haar religieuze activiteiten in België. De blote bewering dat zij sindsdien vaker naar de kerk in Brussel is gegaan, kan dan ook nog maar weinig overtuigen.

Waar verzoekende partij omtrent haar kennis over de evangeliën betoogt dat de namen waarover zij tijdens haar gehoor werd ondervraagd niet door de tolk vertaald werden naar het Farsi, stelt de Raad evenwel vast dat desbetreffend argument feitelijke grondslag mist, daar verzoekende partij nergens bevraagd werd omtrent specifieke personen in de evangeliën en haar evenmin verweten wordt bepaalde personen niet te kennen. Verder is de Raad van mening dat de ontwijkende antwoorden die door verzoekende partij werden gegeven over verhalen over het leven van Jezus geenszins getuigen van een oprechte bekering tot het christendom en niet meer dan hooguit een gewone interesse in het christendom aantonen.

Waar verzoekende partij nog opmerkt dat er geen vragen werden gesteld over haar "gevoelens" ten opzichte van haar bekering, terwijl dit evenwel relevanter is teneinde het opportunistisch karakter van haar bekering te beoordelen, wijst de Raad erop dat verzoekende partij wel degelijk hieromtrent ondervraagd werd ("*Op welke manier was je bezig met het christendom (...)? (...) Wat doet u nu dan om uw geloof te belijden, hoe bent u bezig met het christendom? (...) Wat spreekt u zo aan in het christendom? (...) Kan je beschrijven hoe je u nu voelt, ben je een overtuigde christen of ben je nog steeds zoekende? (...)*") (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 24/10/2013, p. 7, 9-10)), waardoor deze opmerking dan ook feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad verzoekende partij er nog op dat op de commissaris-generaal geenszins de verplichting rust om alle elementen in het voordeel, dan wel nadeel, van de asielzoeker op te nemen in de motivering van de bestreden beslissing

2.2.13.1. Aangaande de tegenstrijdige en bijzonder weinig consistente verklaringen betreffende de problemen die verzoekende partij met de Iraanse veiligheidsdiensten ondervonden zou hebben tijdens

een betoging in mei of juni 2009 naar aanleiding van de presidentsverkiezingen, bevestigt verzoekende partij dat deze elementen inderdaad niet aan de basis lagen van haar vlucht uit Iran. Niettemin wenst zij te verduidelijken dat zij vier uur werd aangehouden, maar evenwel op twee verschillende dagen diende te verschijnen. Er was bijgevolg waarschijnlijk een misverstand met de tolk tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

2.2.13.2. De Raad stelt vast dat het antwoord van verzoekende partij toen zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd of zij gearresteerd is geweest, als volgt werd genoteerd: *“Ja, één keer gearresteerd eind derde maand 1388/mei-juni 2009. Door politie van Yegane Emdad, speciale politie tegen revolutionairen. Twee dagen vastgehouden bij Kalantari (politie) van Youssef Abad. Ik werd gearresteerd omdat ik had deelgenomen aan een betoging tegen de presidentiële verkiezingen van Iran. Vrijgelaten omdat het de 1^e keer was dat ik gearresteerd. Daarna heb ik niet meer deelgenomen aan betogingen.”* Uit deze verklaringen blijkt op geen enkele manier dat verzoekende partij op twee verschillende dagen diende te verschijnen en maar vier uur werd aangehouden. Dat haar verklaringen verkeerd werden neergeschreven ten gevolge van een misverstand met de tolk, kan door de Raad niet worden bijgetreden, daar, zoals reeds opgemerkt, verzoekende partij de vragenlijst op 9 januari 2012 ondertekende nadat deze haar in het Farsi werd voorgelezen (administratief dossier, stuk 19). Bovendien dient te worden vastgesteld dat nergens uit de verklaringen van verzoekende partij op het Commissariaat-generaal blijkt dat verzoekende partij vier uur werd aangehouden, maar op twee verschillende dagen diende te verschijnen. Immers geeft verzoekende partij louter aan dat zij tweemaal deelnam aan de betogingen na de verkiezingen van 2009 en bij de tweede betoging 's middags werd aangehouden en 's avonds weer werd vrijgelaten (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 07/02/2014, p. 18-19). Ook wanneer verzoekende partij geconfronteerd wordt met haar verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij twee dagen werd vastgehouden, vermeldt verzoekende partij nergens dat zij op twee verschillende dagen diende te verschijnen (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 07/02/2014, p. 20). Deze *post-factum* verklaring kan dan ook allesbehalve overtuigen. Daarenboven stelt de Raad vast dat met bovenstaand betoog de vaststelling dat verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor deze arrestatie omwille van haar deelname aan een betoging volledig vergeten blijkt te zijn, op geen enkele manier wordt weerlegd of wordt verklaard. Immers verklaart verzoekende partij aanvankelijk tijdens haar gehoor dat zij weliswaar samen met een aantal demonstranten werd opgepakt, maar dat de politie het gekende aftelrijmpje *“iene, miene, mutte”* gebruikte en dat zij mocht beschikken omdat zij die dag de *“mutte”* was. Wanneer aan verzoekende partij wordt gevraagd of zij ooit werd gearresteerd in Iran, stelt zij dat zij wel eens werd tegengehouden vanwege haar kledij of haar haardracht, maar dat zij dergelijke problemen afkocht en nooit naar een politiebureau gebracht werd. Later stelt verzoekende partij betreffende de betoging in 2009 dan weer dat zij wel werd vastgehouden, maar dat zij na minder dan een dag werd vrijgelaten omdat alle cellen vol zaten. Dergelijke incoherente verklaringen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van de bewering van verzoekende partij gearresteerd te zijn tijdens een betoging naar aanleiding van de presidentsverkiezingen in 2009.

2.2.14.1. Omtrent de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij geen problemen met de autoriteiten gekend heeft in de drie maanden dat zij in Iran bleef na de sluiting van haar studio en dat ook haar ouders sinds haar vertrek geen enkel probleem blijken te hebben gehad met de autoriteiten, stelt verzoekende partij dat haar studio voornamelijk gesloten werd om haar te verplichten te stoppen met muziek. Verzoekende partij weet evenwel niet wat er zou gebeuren indien zij terug zou keren naar Iran. Volgens verzoekende partij bestaat er toch een risico voor haar en zij is niet bereid dit risico te nemen.

2.2.14.2. De Raad stelt vooreerst vast dat door verwerende partij in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekende partij geen problemen met de autoriteiten gekend heeft in de drie maanden dat zij in Iran bleef na de sluiting van haar studio, dat ook haar ouders sinds haar vertrek geen enkel probleem blijken te hebben gehad met de autoriteiten en dat verzoekende partij bovendien zelf stelt dat zij geen problemen meer zal krijgen met de autoriteiten omwille van haar activiteiten in de studio. Uit deze vaststellingen blijkt geenszins dat er in hoofde van verzoekende partij sprake is van een gegronde vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat er volgens haar toch nog een risico bestaat, stelt de Raad vast dat verzoekende partij hieromtrent geen enkele concrete aanwijzing aanvoert en wijst de Raad erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Immers moet elke asielaanvraag op individuele wijze onderzocht worden, waarbij de asielzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij het slachtoffer is of kan worden van een

persoonlijke en systematische vervolging, dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet betreffende de subsidiaire bescherming.

2.2.15. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar de situatie van christenen in Iran, en stelt dat bekering tot het christendom aanleiding kan vormen voor vervolgingen, en desbetreffend citaten aanhaalt uit verschillende internationale rapporten, oordeelt de Raad dat vermits aan de bekering van verzoekende partij tot het christendom geenszins geloof kan worden gehecht, een discussie over de mate van vervolging op grond van godsdienst in Iran volstrekt irrelevant is.

2.2.16. Waar verzoekende partij de schending aanhaalt van artikel 57/7bis (artikel 48/7 sedert 1 september 2013) van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds ernstige schade onderging een aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 57/7bis van de vreemdelingenwet, daar geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoekende partij zou hebben gekend. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.17. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 57/7ter (sedert 1 september 2013 artikel 48/6) van de vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 57/7ter, e) (artikel 48/6, tweede lid, e)) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat *“de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd”*. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 57/7ter (artikel 48/6) van de vreemdelingenwet.

2.2.18. Uit wat voorafgaat, dient te worden besloten dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.19. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.20. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 14 en 15) en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 24 oktober 2013 en 7 februari 2014 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en, voor wat betreft het gehoor d.d. 7 februari 2014, bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming

van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.21. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT